

НОВИ САД - Српска православна црква обележава данас празник Светог Великомученика Георгија, једног од девет великомученика и првих страдалника за хришћанску веру.

Ђурђевдан је једна од веома честих слава Срба.

Њему је посвећено 330 храмова, више их је само у славу светог Николе. Култ тог светитеља распрострањен је свуда на Истоку и Западу.

, у Русији је његов лик стављен на најстарији ковани новац, он је заштитник Москве.

Српски ратници у време Немањића славили су га, такође, као свог заштитника, пише Верска информативна агенција (ВИА).

Пред погубљење, молио је Бога да буде милостив према његовим убицама и да их уразуми како би и они примили хришћанство.

Хришћани су његово тело, мошти, сахранили у место Лиди, данашњи Израел, где су се

дешавала бројна чуда и исцељења захваљујући молитвама упућеним светитељу.

Неки занати га по Европи славе као патрона: пушкари, седлари, затим болесни од лепре, сифилиса, колере, сматра се и као заштитник стоке, посебно коња.

У српским крајевима одувек је постојао обичај да се на Ћурђевдан у рану зору набере одређено биље и цвеће и исплете венац, који се ставља на ограду, али и на тор за стоку. У венац се обавезно ставља дрен као симбол здравља. Понегде се венчићи бацају у реку или поток.

Ако празник не пада у среду или петак, уобичајено је да се испече јагње и да буде народно весеље.

У иконографији се св. Ћорђе представља као млади војник са оклопом, штитом и копљем. Тек од Средњег века се представља на коњу, како убија аждају која симболизује зло. Тиме се сликовито исказује и победа хришћанске вере над свим злим силама и противницима.

Сликање убијања аждаје, заснива се на једном старом предању. Каже се, да је крај града Вирита, недалеко од Лиде, постојало језеро, из кога се стално појављивала неман, аждаја, повремено излазећи и грабећи људе.

Око 300. године у Никоидији, у 30. години живота, мученички је пострадао за веру Христову млади римски војник Георгије (Ћорђе), у време цара Диоклецијана. И поред мука на које је стављен, није се одрекао вере. На крају је посечен мачем.

Народ никако није могао да јој се супротстави док је одлазила и до града, ширећи велики смрад. Месни владар, који није био хришћанин, на тражење народа да им да неки савет, како да се аждаја савлада, рекао је да се неман може задовољити и умирити, ако јој се сваког дана за храну да по једно дете, да га поједе.

Аждаја је тако данима прождирала децу. На крају је дошао ред и на самог владара, да и он жртвује своју јединицу. Она је, лепо обучена, отишла на обалу језера, знајући шта је чека.

Туда је пролазио св. Ђорђе и видевши тужну девојку, упитао је шта се дешава. Она му је испричала целу повест зла, које је погодило град.

Када је аждаја изашла из воде, светитељ се прекрстио и помолио, те је копљем приковао за земљу. Царевој кћери је наредио да својим појасом веже аждају и поведе је у град, где ју је он пред свима убио мачем. Кад је народ видео чудо, заједно са владарем се крстио и примио Христову веру, укупно њих двадесет хиљада.

(Танјуг)